

Nincs annál szomorúbb, mint tanítványra vissza emlékezni. Az élet rendje ellen szól, amikor a tanár, az edző, a barát az idősebb emlékezik az együtt töltött évekre...

Tibor 13 évesen került hozzám, amikor pályakezdő edző voltam a székesfehérvári Ikarusnál. Ő akkor még néptáncra járt az Ikarus művelődési házba. Vékony, vézna fiú volt, a partnere hozta, hogy erősödjön meg. Két év múlva, 15 évesen már lefutatta a Volán marathont 2 óra 50 perc alatt... Serdülő versenyző Magyarországon azóta sem teljesített jobban ezen a távon. Még abban az évben bekerült abba a fehérvári középiskolába, ahol tanítottam. Jókedvű éveket töltöttünk együtt, nemcsak az iskolában, de a pályán is. Sportteljesítménye évről-évre javult, nemsokára már a válogatott mezt is felvehette. Közel nyolc évet dolgoztunk együtt, később az élet kissé távolabb sodort bennünket egymástól. Ezekben az években bár kevesebbet találkoztunk, ha összefutottunk, az első mondatából tudtam, továbbra is figyel az akkori csoportom eredményeire, tudta minden gyerek nevét és eredményét.

Tibor, most mi figyelünk Rád az égi marathodon, és tudjuk célba fogsz érni. Mindig emlékezni fogunk Rád, és hisszük azt a mondást, hogy a "...hogyan futásomat elvégeztem, hitemet megtartottam.., " Tartson meg a te hited minket, akik még itt vagyunk, és emlékezni fogunk Rád mindvégig.

Óze Tibor